

At få ministerens redegørelse debatteret i Folketingssalen tror jeg nok er en fødselsdags-gave til Det Centrale Handicapråd, som blev oprettet i 1993, og Centrum-Demokraterne vil gerne takke ministeren for, at vi så her får mulighed for at sætte fokus på de handicappedes forhold. Det er faktisk nødvendigt at gøre det løbende, gerne hvert år, for det er det lange, seje træk, der har skullet til, og som jeg tror også i de nærmeste par år skal til.

Fra statens side mener jeg at lovgivningen med de seneste initiativer stort set er på plads. Opgaven bliver så i takt med erfaringerne og de ankesager, der indløber, at ændre på lovgivningen, så den i højere grad bliver tilpasset udviklingen og de faktiske forhold. For i den kommunale, decentrale model ligger der store fordele, men der er også både hos Centrum-Demokraterne og de handicappede en bekymring for en alt for stor forskellighed i behandlingen fra én kommune til en anden.

Derfor vil der også meget forståeligt komme et pres på lovgivningen fra Folketinget, hvis det skulle vise sig, at de decentrale myndigheder skønner sig helt ud af deres forpligtelser. Det er analogt med den situation, vi aktuelt står midt i på området praktisk hjælp i eget hjem. I sådanne situationer er det altid fristende politisk at indføre minimumsgrænser i lovgivningen, men så har man jo den store risiko, at så er det det, man får, så er det minimumsgrænserne, der bliver det almindelige.

En anden mulighed, som jo også er fristende, er at stramme lovgivningen, så man ikke behøver at være i tvivl om, hvad det er, der står. Men så fjerner man jo til gengæld også muligheden for det skøn, som vi alligevel alle sammen meget gerne vil have bliver der.

Kommunernes administration skal derfor følges tæt. Det skal den for at sikre, at det er de fordele, der er ved det lokale selvstyre i den decentrale model, som bliver det dominerende. Det kan man bl.a. gøre derved, at kommunerne indberetter til Socialministeriet om den praksis, som de har på de enkelte områder. Det kan være tildeling af invalidebiler, som man som regel altid har bøvlet med. Det er jo ikke ukendt, at der er stor forskel i praksis for tildeling fra én kommune til en anden.

Men når Centrum-Demokraterne trækker spørgsmålet om holdningsbearbejdelse frem, er det, fordi det er en forudsætning for ligebehandlingen af handicappede. Det er jo ikke nok at lovgive, hvis der ikke i befolkningen er skabt

en handicapbevidsthed, en bevidsthed om lige-værd.

Det havde ikke været så svært at varetage et arbejde, hvis det havde været en selvfølge, at adgangsforholdene og arbejdspladsen var i orden, hvis der hos arkitekten og arbejdsgiveren havde været den grad af handicapbevidsthed, der havde gjort, at disse ting havde været i orden, at det havde været en selvfølge. Derfor må handicapforståelse ind som en del af undervisningen i folkeskolen og i uddannelserne og ikke mindst tænkes med i den teknologiske udvikling, så vi ikke som nu skal rette de medier til, vi allerede har udviklet.

Den sektoropdeling, som redegørelsen giver udtryk for, kunne styrkes yderligere, hvis arbejdsformidlingens handicapkonsulent administrerede de økonomiske midler, der skal til for at få indrettet arbejdspladsen for den enkelte handicappede. Det synes jeg ville være et fornuftigt ønske fra de handicappede, og det ville også lette det administrative besvær, der altid er alligevel, selv om den bedste vilje er til stede ved samarbejdet.

Men særlig interessant er Forskningsministeriets indsats vedrørende informationsteknologiens tilgængelighed, for det gælder alle grupper af handicappede. Jeg har med glæde set projekter, der er rettet mod udviklingshæmmede og deres mulighed for at gøre brug af den nye teknologi, fordi det vil give også dem en helt ny mulighed for at opbygge et netværk, og det vil være meget gavnligt på det område.

Så er det også i Socialministeriet besluttet at iværksætte et treårigt forskningsprogram for handicapområdet. Det er så rettet mod handicapbørn og deres forældre. Der kommer efterfølgende en forskningskonference, som skal søge at give et overblik over den igangværende forskning, og hvad der så i øvrigt er af forskningsbehov på området. Det synes jeg har været forsømt. Vi mangler faktisk et tilbundsående, grundlæggende materiale, så vi kan udvikle videre på det område. Jeg synes, det er en rigtig god idé.

Afslutningsvis vil jeg da nævne det længe ventede initiativ fra socialministerens side om retssikkerhed for mennesker med psykiske handicap, og herunder kommer så også demente. Rapporten fra udvalget er afleveret til ministeren, og der er oprettet det, som ministeren kalder en studiekreds, til at gennemgå de enkelte punkter i udvalgets rapport.